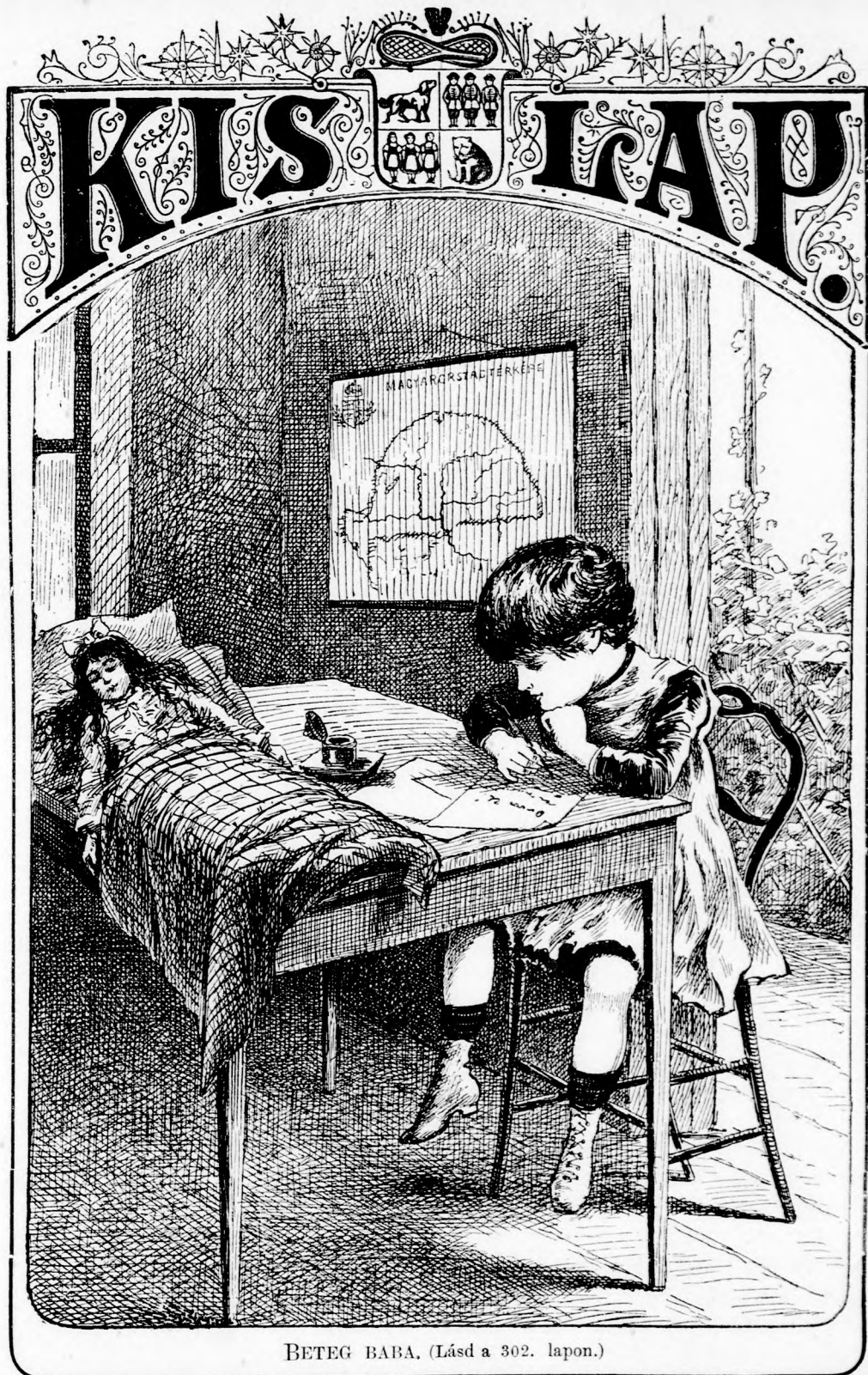

dolgaidnak
em a versik-
nek. Sánták
bennök kife-
bár nem a
ból, hanem,
d azokat. —
oroztam. —
tt még meg
adósitásodat
bd: »csuful
sötét lehe-
meg, milyen
lma. Hogy
tiszen ez az
dik, nagyon
ó bácsi van,
h Lajos és
mutatva. —
t első: már
zt a csillag-
der Olga.
nem akar-
Kinek még
ettős vonal-
lném azok
zni, de nem
Majd ha itt
fogom. —
már jelent
ed azokat a
naponkint
y kis lányt,
ztán feléje
zalatt már
szky Zsó-
r, mint te:
n a levél-
gít és Pi-
gebben. —
egjelen. —
l szép írás.
kisebbek a
ok könnyű
kell ma-
zt a »ne
st izléste-
om. Szín-
gyermek-
n. R. ur
l a jövő-

s szín-nyo-
tési tábla
olyamából
theneum
iek-tere 3.

maeum-épület.
en.

BETEG BABA. (Lásd a 302. lapon.)

L. köt. 19. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. május 10-én.

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

DDIGI bolyongásukban már nem egyszer történt, hogy Lalla észre vett, meghallott valamit, amit ők többiek még nem láttak, nem hallottak. Szinte hozzá szoktak, hogy a rézbőrű kis lány, mint igazi vadon gyermeke, jobban tud mindent itt a rengetegben.

Mikor tehát Lalla azt az ijesztő hirt mondta, hogy vörös harcosok jönnek, Benjamin azonnal a földre feküdt és oda szoritotta fülét a földhöz. Alig fél percz mulva fölugrott és halkan mondá:

— Igaza van . . . léptek hallatszanak. De nem tudhatjuk, vörös harcosok-e vagy menekülők?

— Épp azért nem várhatjuk meg, hogy itt érjenek, felelé anyja. Mert hát ha vörös harcosok?

— Persze, persze. Csak az a kérdés, nem haladnak-e el mellettünk? Ha a tüzet letakarjuk hamuval és csöndesen maradunk, talán nem vesznek észre. Mit gondolsz, Lalla?

Lalla ismét a földön tartotta a fülét. Most fölállt és igen határozottan szólt:

— Egyenest ide jönnek . . . itt lenn vannak.

A mélyedés, ahol voltak, hosszan elnyuló szűk völgyecske volt. Aki itt jön végig, az okvetetlen beléjük botlik. Itt tehát nem maradhatnak.

Hamar össze kapták holmijokat és menekültek, ellenkező irányban azzal, ahonnan a léptek nesze hallatszott. Hirtelenében

persze nem volt semmi határozott céljük, hogy hová, meddig fussanak; csak a nyakukra tört veszedem elől siettek kitérni.

Sötét éjszaka volt, alig lehetett három lépésnyire látni. Ez nagyon nehezítette előbbre jutásukat, de más részt mégis javukra vált, mert legalább a felől bizonyosak lehettek, hogy nem láthatja őket az ellenség, ha csakugyan ellenség az, aki közeledik.

Néhány percz mulva szakadékos, sziklás helyre értek és megállapodtak, hogy tanácskozzanak, mitevők legyenek.

— Ebben a vak sötétben alig mehetünk tovább ilyen szakadékos helyen, szólt Ripley né aggódva. Ha valamelyikünk lezuhan, kezét-lábát törí, mit csinálunk akkor?

— Legelőször is meg kell győződnünk, csakugyan vörös-bőrűek-e? mondá Benjamin. Ha vörös harcosok, akkor alkalmasint az vezette nyomunkra, hogy meghalották, mikor vadpulykára lőttem.

— Hisz' annak már nagy ideje!

— Ugy ám, de azóta kerestek, kutattak és ránk is találnak, ha nincs velünk Lalla. De ni, mi az?

A fákön, bokrokön át tüzfény csillant keresztül, onnan, ahol az imént pihentek.

— Oda értek a tüzhöz, melyet félig elhamvadva hagytunk, szólt Benjamin. Föl-szitották . . .

— Ez jó jel, jegyzé meg az anyja. Ha föl-szitották a tüzet, akkor egy-előre ott akarnak maradni.

— Igaz. És talán kileszhetem, hogy kicsodák. Oda lopózom . . . hát ha mégis fehér barátaink?

— Csak óvatosan, fiam!

— Ne aggódjál, anyácskám! Segit a sötétség.

A feladat, melyre Benjamin vállalkozott, nem volt veszedelmes. A tűz fénye biztosan mutatta az irányt, merre köll mennie; a sötétség megvédte attól, hogy láthassák; azt pedig már megtanulta, hogy oly zajtalanul lépjen, mint a macska. Rövid idő alatt oly közelre jutott a tüzhöz, hogy mindent jól láthatott.

Amit látott, annak ugyan meg nem örült!

Három indiánus volt ott, még pedig egyik egész nagy toll-koronával a feje körül, ami annak a jele, hogy nem közönséges harczos, hanem főnök. A másik kettőnek három-három toll ékeskedett a hajában, a köz-harczosok hadi jelvénye.

A főnök a tüznél ült és Benjamin nem csekély boszankodással vette észre, hogy a hivatlan vendég javában eszi a sült félpulykát, melyet ők másnapra szántak, de a menekülés izgalmában ott felejtettek. A másik vörös harczos is a tüznél ült; alkalmasint azt leste, hogy neki is jusson a jó falatból; ellenben a harmadik olyasmit mivelt, ami Benjamins nagy nyugtalanította.

Ez tudniilik azon a darabkán, amelyet a tűz fénye megvilágított, a földre hajolva nézelődött és kémlelődött. (Lásd a képet a 292. lapon.)

— A láb-nyomokat fürkészi, gondolá Benjamin. Okvetetlen ráismer, hogy fehér emberek nyoma és ezek a vörös gézenguzok azt is hamar kitalálják a láb-nyomból, hogy csak egy férfi volt ott és a többi pedig asszony és gyerek . . . Szerencsére a sötétben nem követhető messzire a nyomot.

Néhány percz mulva azonban még inkább nőtt az aggodalma. A fürkészgető indiánus fölegyenesedett és a másik kettőhöz lépett. Ezek egyike rögtön talpra ugrott, a főnök

pedig abba hagyta a falatozást; aztán, ugy látszott, tanácskoztak. Ez nem tartott sokáig. Az a vörös harczos, aki már előbb is fürkészgetett, most a tüzhöz lépett és fölkapott egy erős lánggal égő ágat. S ezzel megindult, lassan, folyvást a földet nézgetve, egyenesen Benjamin felé. Semmi kétség . . . ezzel a fáklyával kutatja tovább a nyomot.

Benjaminnek megdobbant a szive. Az indiánus néhány percz alatt rájok találhat.

Sietve tért vissza övéihez és tudokra adá a veszedelmet.

— Gyorsan odább kell mennünk! sugta izgatottan.

— Kisértsük meg, de azt hiszem, már hiába . . . veszve vagyunk! Az indiánusok gyorsabban haladnak sötétben is, mindjárt utól érnek! szólt az anyja csüggedten.

Ekkor Lalla szólalt meg:

— Jobb most itt maradni. Vörös harczos igen jól hall, közel van . . . meghallja a lépést. De a kövön nem lát nyomot . . . most nem jön ide.

És oda mutatott, amerről a fáklyás indiánus közeledett. Alig ötven lépésnyire volt, de ott megállt, magasra tartotta az égő fadarabot (Lásd a képet a 293. lapon). és boszusan nézegette a földet. Ott kezdődött a köves, sziklás talaj s ezen semmi lábnyom sem maradt. A vörös harczos egy kis ideig tétovázva állt, aztán megfordult és társaihoz vissza tért.

— Lallának megint igaza volt, szólt Benjamin. De most újra oda megyek és meglesem, mire készülnek.

Óvatosan a tűz felé lopózott, de nem sokára elő került, még pedig sokkal nyugodtabban.

— Lefeküdtek a tűz körül és körülbelül bizonyos, hogy egyelőre pihenni fognak. De reggel alkalmasint újra megkezdik a kutatást. Nem maradhatunk itt.

Anyja természetesen ugyan-ezt hitte, kivált mert a nyomot kereső indiánus láttára most

már megemlékeztek egy másik veszedelemről is, mely eddig még nem jutott eszökbe: arról, hogy a vörös-bőrűek rátalálnak arra, akit keresnek, olyan csekélyke nyomon is, melyet a fehér ember soha sem venne észre. Ha ez a három indiánus, aki itt nem messze

... NÉZELŐDÖTT ÉS KÉMLELŐDÖTT. (Lásd a 291. lapon.)

pihen, reggel folytatja a kutatást, majdnem bizonyos, hogy hamar rátalál a nyomra.

— Igyekezniünk kell, hogy reggelig messzire jussunk, szólta Benjamin. Ha köves, sziklás helyekre jutunk, ott nem hagyunk nyomot s a vörös harcosoknak sok idejükbe fog kerülni, amíg újra meg újra megkere-

sik az elveszett nyomot. Így talán még megmenekülünk.

Megindultak a sötét éjben, a szakadékos, uttalan úton, nem is tudva, milyen irányban haladnak. Benjamin ment elől; most már nem azért, hogy az ellenséget kémlelje, hanem, hogy az utat kitapogassa, sokszor

bizony nem csak a lábával, hanem a kezével is, mert akár hányszor lezuhant holmi kisebb szakadékba, melyet a sötétben nem látott meg. Kezén, lábán bőven kapott zuzódást, karczólást; de nem törődött vele, inkább még szinte örült, hogy a maga kárával megóvhatta a többieket a bajtól, mert figyelmeztethette őket, merre menjenek. Eléggé keserves volt ez az éjjeli vergődés még így is, kivált a két leánykának. De panasz nélkül, igazán hőiesen viselkedtek még a kicsinyek is.

Két vagy három óráig gyalogoltak, kapaszkodtak ily módon s végre már alig-alig bírták. Még csak gyanítani sem tudták, hova jutottak el, annyifelé kanyarodtak a sötétben; de abban megegyezt Benjamin az anyjával, hogy most már bátran megpihenhetnek.

— Ha lassan haladtunk is, de folyvást lépegettünk s azt hiszem, jó másfél mértföld-

nyire vagyunk az indiánusoktól, szólt Benjamin. Most megpihenünk és reggel korán indulunk tovább. Ha a vörös-bőrűek üldözöbe vesznek is, nem igen érhetnek többé utól, mert meg köll várniok, míg eléggé világos lesz, hogy nyomot találjanak. Azután is mindig újra meg fognak akadni, mert sok sziklás helyen jöttünk végig. Mi pedig korán odábsietünk.

Benjamin reménykedő szavai anyját is megnyugtatták némileg. Leteritette a nagy kendőt és lefektette a két leánykát. Ezek, a nagy fáradtságtól végkép kimerülve, pár percz múlva már mélyen aludtak.

— Mi ketten majd felváltva alszunk, szólt Rippleyné Benjaminhoz. Ha bízhatunk is benne,

hogy messze vagyunk a vörös harczosoktól, mégis óvatosak legyünk. Alugyál, kedves fiam! Majd felköltelek és azután én alszom, te őrködöl. Most én maradok ébren.

... MAGASRA TARTOTTA AZ ÉGŐ FA-DARABOT.
(Lásd a 291. lapon.)

Benjamin engedelmeskedett. Ha nem is sokat, de jól aludt s még sötét volt, mikor anyja felköltötte. Most aztán az anyja feküdt le és Benjamin örködött. Nem gyamította, milyen fölfedezéssel fog ez az őrsege végződni!

(Folytatása következik.)

BUBORÉKOK.

*HOL a csésze — ? Szappanyt bele!
S a szalma-szál? Ide véle!
Langyos vízzel megkeverem,
Mégforgatom, habbá verem.*

*Igy ni! Jól van! Már most lányok
Mindjárt bájos csudát láttok:
Végében a szalma-szálak
Hólyagocskák össze állnak.*

*Lassan fúvom, szakadatlan,
Óvatosan, mert megpattan.
Ni, most gömbbé nevededik —
Elvél, röppen, emelkedik.*

*Enyhe szellő el-elkapja . . .
Gyöngy-szivárvány ragyog rajta!
Egymaga száll, elhagyottan,
Egyet perdül és elpattan.*

*Szegény fénylő szivárványa . . .
Hamar, másikat utána!
No még egyet . . . hármát . . . ötöt . . .
Ott lengenek a lomb között.*

*A szalma-szált meregessük,
A golyókat eregessük;
A sugárzó gömb-szivárvány,
Tündér-játék, bűvös látvány.*

A KUTYA ÉS A CSUNYA KIS KACSA.

— Igaz történetke. —

EGYSZER egy kacsza négy hétig ült a tojásain. A tiz tojás közül csak egyből kelt ki egy sárga-pihés kis kacsza. És azóta az öreg kacsza szégyenkezett egy kis kacsával járni az udvaron, merthogy a testvére tizenkettővel járt. Fogta magát, s elhagyta ezt az egyecskét is. *Tobby*, a nagy házórzó eb, megszánta a kis teremtet. Magához fogadta és minden nap levitte a vízhez, ahol megvárta, míg megfürdött. Akkor aztán vissza kísérte őt az udvarra, s elugatta mellőle a kacsákat és tyukokat, akik az árvácskát meg akarták csipkedni. Megosztotta vele fekvő helyét s minden falatját.

Midőn a kis kacsza megnövekedett, az udvarnak legszebb kacsájává lett. A megvetett, csunya kis kacsza a hü kutya gondozásának köszönhette boldogulását.

Angolbul fordította **Markó Árpád.**

BOMBÖLYKE SZÁMADÁSA.

— Három képpel. —

HABOZVA, tétovázva nézett Bömbölyke hol jobbra, hol balra. Mikor jobbra nézett, akkor mosolygósra vált a képe; mikor balra pillantott, lefelé görbült a szája széle. Mert jobbra ujdonatuj halász-horog állt a sarokban; balra pedig a pala-tábla feküdt az asztalon és néhány unalmas szám volt ráírva.

Nehéz a választás, nagyon nehéz!

Azaz, dehogy nehéz! Künn gyönyörűségeken mosolyog a tavaszi nap, zümmög a méhike, röpköd a pillangó és a kert alól idáig behalatszik a patak hívogató locsogása. Bömbölyke éppenséggel nem volt kétségben felőle, hogy mit szeretne jobban.

— Hát minek kaptam ezt a szép horogvesszőt, ha ilyen gyönyörű napon sem megyek horgászni? Nem igaz?

Senki sem felelte, hogy nem igaz, ámbátor nem tagadhatom, azt sem, hogy igaz. Az asztalnál ott ült Bömbölykének a testvérbátyja, de ez úgy el volt mélyedve a pala-táblájára írt számokba, hogy talán nem is hallotta a kérdést. Vagy legalább is rosszul hallotta, mert egészen fonákul szólalt meg:

— Azt parancsolta Morgó apó, hogy ozsonnáig készüljünk el a számadással! Hosszu a nap, jut belőle erre is, arra is.

— Annál jobb! Hát most megyek horgászni, majd később csinállok egyebet.

Néhány percz mulva Bömbölyke már ott üldögélt a tópartján és nagy gyönyörűséggel tartogatta a horgot a vízbe. Nincs ennél pompásabb multság. Semmi megéröltetésbe sem kerül, kényelmesen lustál-

kodhatni mellette. És órákig lehetni, amint a halacskek a csal-étek felé közelednek... no... most mindjárt bele harap... nem! Elosont a hamis! Seabaj, majd jön más. És ha szerencsés lesz a halászat, milyen nagyszerű lesz estére a halpaprikás, majd megdicséri Morgó apó is.

Szánakozva gondolt Bömbölyke a

szegény bátyjára, aki a pala-tábla fölött izzad és töri a fejét, mikor itt olyan jól mulathatna.

Csak azok a halacskek ne volnának olyan hamisak! Dehogy is akarnak bele harapni a horogba! Mint ha élnének a gyanupörrel.

— Hm! Hm! Már ma alig ha lesz halpaprikás! Pedig nagyon szeretem. Meg éhes is vagyok. Igaz biz' az! Hiszen még nem ozsonnáltam, pedig már el is mulhatott az ideje. No, mára elég volt a halászatból.

Csakugyan, az ozsonna ideje már elmúlt

... OTT ÜLDÖGÉLT A PATAK PARTJÁN.

és Bömbölyke kissé boszankodott, hogy elkésett, mert a bátyja bizonyosan a nagyobbik porziót kaparintotta el; épp most majszolgatja az utolsó falatot.

— Sebaj, azért megkapom én is a magamét!

Meg is kapta. De nem egészen azt, amire számított.

... HIBA VOLT A KRÉTA KÖRÜL. (Lásd a 297. lapon.)

Mert egy kis hiba esett a dologban; Morgó apó ott állt az ajtóban és gyanúsán morogta:

— No, Bömbölykém, szorgalmatos drága

fiacskám, hozd elő a tábládat, lássuk a számadásodat. Majd a szerint lesz az ozsonna.

Ejnye no! Ez nem igen kellemes ígéret

volt. Bömbölyke elő vette a táblát és rábámult az oda irt számra.

— Kettő meg kettő: Jaj! . . . mennyi is az? Sugd meg, kedves jó bátyám!

— Tudom is én! Én egyéb számokon törtem a fejemet.

— Mit gondolsz . . . elég lesz, ha 5-öt irok alája?

— Talán elég. De ha félsz, hogy kevés, hát irj 6-ot. Inkább több legyen, mint kevés.

Bömbölyke azonban beírta az 5-tel és így mutatta be számadását Morgó apónak. De

alkalmasint hiba volt a kréta körül (Lásd a képet a 296. lapon.) mert Morgó apó most már veszedelmes szerszámot suhogtatott a kezében és azt morogta:

— Kettő meg kettő az öt? A patak partján ezt sugták a halak? Jól van, tehát számláld jól össze: kapsz kettőt, aztán megint kettőt és együttvéve ötöt.

Hogy mi volt az a kétszer-kettő, amiből ötöt kapott Bömbölyke? Inkább ne is kérdezzétek! Annyi bizonyos, hogy nem volt édes alma, hanem valami egyéb, ami nagyon

. . . HIBA NÉLKÜL MUTATTA BE.

csipett, égetett, úgy hogy Bömbölyke torkaszakadtából bömbölt.

De nem csak bömbölt, hanem még végére sem jutott ennek a kellemetlen kétszer-kettőnek, már kitalálta, hol a hiba a számadásban. Mert a második kettő után azt bömbölte:

— Jajajaj! Már megvolt a kétszer kettő.

— Az ám, morogta Morgó apó; de az eredménynek 5-nek köll lenni, ugy-e?

És bizony nem engedte el az ötödik vesszőt sem; azután pedig így szolt:

— Most próbáld meg újra, talán jobban sikerül. Akkor kapsz vacsorát. Az oszonnát már megkaptad.

Még bömbölt Bömbölyke, de most már hamar elkészült a feladványával és hiba nélkül mutatta be a számadást.

Azóta, úgy hallom, Bömbölyke mindig a számadását, leczkáját hozza elébb rendbe és csak azután sétál horgászni a patakhoz.

AZ IBOLYÁS LEÁNY.

OSÁRKÁMAT ibolyával
Tele szedem én —
Igy járok a fővárosba
Tavasz idején.

Amit szedtem, kötöz-
gettem
Piros hajnalon:
Ebéd-tájjig mind egy
szálíg
Elárulgom.

Az aszfalton mennyi
fényes
Uri nép forog!
Angyal-arczu kis leá-
nyok,
Szép kisasszonyok.

»Friss ibolyát tessék
venni!
Olesón adom ám!«
Harmat-gyöngyös bo-
krétáim
Kelnek szaporán.

Ha selyemben, czifra mezben
Nem is járhatok,
De azért az Isten napja
Én rám is ragyog!

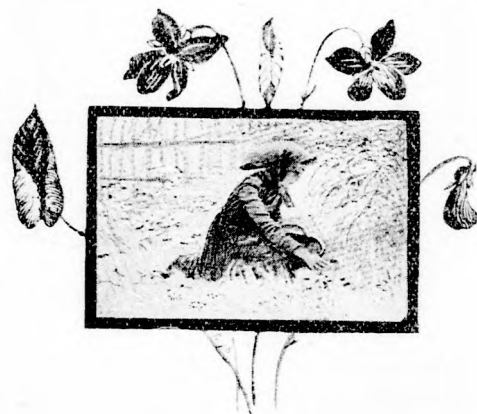
Hűs pagonnyban, bokrok árnyán
Ibolya fakad —
Én nekem az örömet is,
Kenyeret is ad.

Édes anyám, kis testvérem
Eltemetve rég . . .
Akad azért Budafokon
Jó ember elég!

Ismer is ott, szeret is ott
Engem mind a hány —

Én vagyok a budafoki
Ibolyás leány.

Oszkár bácsi.

ELEK MAJÁLISA.

— Beszélyke —

(Képpel a 301. lapon.)

EGAZI szerencse, hogy a tanár épp az
utóbbi napokban nem igen biztatta,
hányadán áll Elek a leczkéivel. Megeshe-
tett volna, hogy nem talál mindent egészen

rendben. De hát csoda-e, mikor itthon van
Aladár: Eleknek, a már bajuszos jogász-
bátyja, majálist rendez és Elek segít neki
a rendezésben?

Az igazat megvallva, nem igen hiszem,
hogy Aladár rászorult volna erre a segít-
ségre. Mivel azonban szeretted öcsikéjét és

látta, milyen nagy örömmel és fontoskodással végez Elek holmi apróságot, hát rábizott egyet-mást, hadd teljék a kedve.

— Csak szép idő legyen, akkor nagy-szerű lesz a majálisunk! örvendezett Elek már előre. Majd fognak irigyelni a pajtásaim meg a többi kicsinyek . . . mert én nem köztök leszek, hanem Aladárral és barátaiival. No persze! Majd én azokkal a gyerekekkel töltöm az időmet! Nem valók azok már én hozzám. Maholnap már én is fiatal ember leszek, mint a bátyám és a barátai.

Odáig még jó néhány esztendőcskének kell ugyan letelni, de Elek már most is úgy érezte, hogy eddigi pajtásai nem ille- nek hozzá. Hiszen van köztök még elemi iskolás gyerek is. Hát még csak azok a kis leányok, a kik örökké a Viczával hozakodnak elő és tüstént elpityerednek, ha egy kicsit hátba üti őket a labdával!

— Ilyen nagy fiunak, mint én, aki már tizenkét éves vagyok, igazán nem való az ilyen társaság. Mennyivel különb dolgokat mivelek én most Aladárral!

Egy kis csalódás érte azonban, mikor indulásra került a sor. Nagy társaság gyűlt össze: nők, öreg urak, fiatal emberek és több mint egy tucat fiu és lány.

— Nem is férünk a kocsikra, aggódott egy öreg ur.

— Dehogy nem! felelé Aladár. Mi fiatal emberek gyalog megyünk. A hölgyek, öreg urak és gyerekek aztán elférnek a kocsikon.

Elek mindjárt oda állt a fiatal emberek sorába, hogy majd ő is gyalog megy, de Aladár nem engedte.

— Hová gondolsz? Nem tudnánk miat- tad eléggé szaporán haladni, elmaradoznál

és holtra fáradtan érkeznel az erdőbe, el volna rontva az egész napod. Menj csak szépen oda a hátsó két kocsihoz, azokat szántuk nektek apróságnak.

Elek szinte elvörösödött a bosszúságtól, de kénytelen volt bele nyugodni, hogy oda kerül a gyerekekhez, akik félig-meddig gunyosan fogadták, mert már előbb eldi- csekedett, hogy ő Aladárékkal megy.

— Sebjaj no! biztatta magát. A bakra ülök a kocsi mellé és ha kiérünk az ország- utra, majd én hajtom a lovakat.

Csakhogy ebben meg az öreg János kocsisnak volt más a véleménye.

— Nem adhatom kezébe a gyeplőt, ifjuracskám, mondá. Tüzes két ló, még valami hiba eshetnék. A kocsi tele van gyerek-népséggel és azt már bizony nem vehetem a lelkemre, hogy be ne tudjak velök számolni az édes anyjoknak.

Benn a kocsiban öt vagy hat fiu és leány vigan nevetgélt, tréfált, dalolt és már előre is jól mulatott, míg Elek a szótlan öreg kocsis mellett meglehetősen unatkozott. De azért még csak hátra sem fordult. No bizony! Mit érdekli őt az, hogy azok a gyerekek min kaczagnak?

Amint kiértek az erdőbe, a gyerek-nép- ség azonnal külön vált és mindenféle vidám játékhoz fogott. Elek ott maradt a fiatal emberek mellett és ugyancsak örült, hogy ott maradt. Mert egyikök így szólt:

— Fölmehetnénk a Saskőre. Ebédig megjárhatjuk.

A Saskő hatalmas sziklacsucs volt, mely jó félórányi távolságban meredt az égnek. Nehéz sőt kissé veszedelmes volt a feljutás, de ügyes, erős ifjak közül többen vállal- koztak rá.

— Én is megyek! szólt Elek.

— Dehogy, dehogy! felelé Aladár. Nem birsch te oda feljutni, mi pedig nem segíthetünk, mert mindenkinek elég dolga lesz maga-magával. Te csak mulass szépen a többi gyerekekkel.

Ott hagyták, a pajtásai pedig hivatgatni kezdték, jöjjön már közéjük játszani.

— Kell is nekem a ti együgyü játékok! felelé megvetőleg. Tudom én már, mit tesztek! Inkább botanizálok . . . gyűjtök ritka növényeket.

Nevettek ezen a hirtelen nagy tudomány-szomjuságán.

— Majd nem nevettek, mikor Aladárékkal jövök vissza.

Mert a titkos terve az volt, hogy Aladárék után megy, fölkapaszkodik a Saskőre, megmutatja, hogy ő már nem ijed meg az árnyékától, ember-számba kell őt venni. Meg is indult és követte távolról az ifjakat, úgy, hogy ezek ne lássák. De biz' ez csak a szikla tövéig tartott. Mindjárt ott olyan széles és mély szakadékon kellett átugrani, hogy Elek habozva állt meg. Azaz, nem is habozott; rögtön látta, hogy itt ő keresztül nem jut.

— Csakugyan . . . hm . . . a nyakamat szeghetném . . . Van eszem . . . Jó, hogy más ürügyet mondtam. Hát szépen vissza-sétálok. De most már össze kell holmi kis dudvát szednem, hogy megmutathassam.

Neki indult az erdőnek, nem igen ügyelve, merre megy. Okvetlenül kell valami ritkább növényt találnia, különben nevetni fognak rajta. Keresgélve bolyongott ide-oda hosszabb ideig és csak mikor már fáradtságot kezdett érezni, akkor nézett körül, hol is van voltaképen? Biz' azt nem tudhatta. Olyan részébe tévedt az erdőnek,

ahol még soha sem járt. Mélységes csönd uralkodott körülte, annyira, hogy Elek szinte félni kezdett. Talán eltévedt . . . ki nem talál egyhamar . . . mi lesz belőle? Mi tagadás benne, éppenségesen úgy szepegett, mint akár melyik tapasztalatlan gyerek . . . ha ugyan nem még jobban.

Aki pedig szepeg, az hamar megijed. Elek izgatottan, aggódva indult hol jobbra, hol balra és össze rezzent, ha csak egy madárka röppent is föl előtte. Hát még mikor egyszerre csak gyanus, veszedelmes morgás hallatszott egészen közélről a bokrokból! Az ágak mozogtak, recsegték . . . villogó szempár is látszott . . . semmi kétség . . . farkas készül onnan kitörni.

Ki várná meg, hogy farkas rontson rá és fölfalja! Elek bizony nem várta meg, hanem halálos rémülettel futott, ahogy csak bírta a lába. A fenevad pedig üldözte . . . az jól hallatszott, bár hátra tekinteni nem mert, vagy nem ért rá. Futni kell, futni életre-halálra, mikor olyan mélyen benn van az erdő közepén, ahol senki sem segítheti meg.

Se látott, se hallott, csak futott hanyatt-homlok mind-addig, míg egyszerre csak nagyot botlott és elvágódott a földön. (Lásd a képet a 301. lapon.) Amint elesett: égetni, sütni, forrázni kezdte valami. Nagy kiabálás, szitkozódás és ennek hegyibe kutya-ugatás is hangzott feléje s Elek ugyancsak gyorsan talpra ugrott. Ekkor látta, hogy vándor komédiások tanyáznak ott és amiben ő megbotlott, az a bogrács volt, melyben ebédjüket főzték. Az étel kiborult a földre, Elek rágázolt, a kutya neki fogott a falatozásnak, a komédiások pedig dühösen fogták galléron ebédjük elpusztítóját.

Váltig magyarázta Elek az erdőt, a farkast, meg hogy sajnálja az okozott kárt; de a szegény éhes komédiások ezzel nem érték be.

— Lári-fári! szólt az egyik haragosan. Az egész erdő nem nagy, el nem lehet tévedni benne; farkasnak hirtelen híre sincs, a mi jámbor kutyánk járhatott ott. A sajnála-

tából pedig jól nem lakunk, a kárunk sem térül meg. Hát csak le a kabáttal, azt megtartjuk zálogul. Most itt köll vesztegelnünk még vagy két óráig, amíg új ebédet főzünk; addig kiválthatja. Két forint az ára. Ha nem váltja ki, azt sem bánjuk.

Elek próbált ugyan ellenkezni, de a komédiásnak nagyon kemény ökle volt.

... NAGYOT BOTLOTT. (Lásd a 300. lapon.)

Ám a kabátját sem hagyhatta. Mit tegyen? Szülei nem igen messze vannak, az erdő másik oldalán, oda hamar eljuthat; de hogy jelenjék meg kabát nélkül? Minden kisül, csuffá lesz. Nincs más hátra, mint haza menni. Van neki pénze, elhozza. Ha nagyon gyorsan, majd mindig futva megy,

egy óra alatt haza ér, egy óra alatt vissza, a cselédséget otthon megkéri, ne árulják el hogy otthon járt, még pedig ingujjban . . . így aztán sikerülni fog eltitkolni a dolgot.

Dél rég elmúlt, mikor Elek haza ért. Ugy eltikkadt, hogy pihennie köllött és

ugyancsak lassan ballagott vissza a komédiások felé. Már talán uzsonna ideje is volt s Elek éhen-szomjan majd eldől. De végre . . . végre eljutott a komédiásokhoz. És mikor oda ért, majd hogy kő-bálvánnyá nem változott. Mert kit látott itt? Apját, anyját, testvér-bátyját és pajtásai egy részét, akik várták.

Mikor ugyanis Elek nem jelent meg az ebédnél s még azután sem, a majálisozó társaság aggódni kezdett, kereste mindenfelé és eljutott a komédiásokhoz is. Itt megtudtak egyet-mást s ráismertek a kabátjára.

A többit aztán ő maga volt kénytelen nagy szégyenkezve megvallani. Mekkora nevettek rajta! Majd megpukkadt mérgeben.

Holt-fáradtan vánszorgott vissza a társasághoz és míg a többiek vigan mullattak tovább, ő egy fa alatt fekvé pihent és mérgeződött. Ugyancsak örült, mikor este végre haza kocsiztak. És mikor bebujt az ágyába, nagyot sóhajtott:

— No, ez ugyan gyönyörű majális volt! De úgy köllött nekem! Hozzám való pajtásaimat megvettem, hozzám nem valók után kapaszkodtam és a komédiások bográsába kerültem! No, ezt nem is felejttem el!

BETEG BABA.

(Képpel a ezimlapon.)

No, te nyugós, nyafka Vicza!
Nyöszörögtél az éjzaka?
Tudom, mi a betegséged —
Megterhelted bendőcskédet.

Tenger fűgével, dióval,
Bonbonnal egy fél kilóval —
Ilyet ugyan hogy tehettél?
Ennyifélt hogy ehettél?

És mind ezt fél óra alatt;
Ugyan kérlek, ne is tagadd!
Nézzem csak a szájad szélét? . . .
Jól ismerem az effélet.

Lám, az ajkad mily cserepes,
Az orcácskád milyen veres,
Milyen forró a kezecskéd —
Nem innál egy csöpp vizecskét?

Hol a doktor Babatánszky?
Kis betegem gyógyítná ki!
Juczi! Várni már nem lehet . . .
Kérem, vigye leveletem!

»Édes doktor bácsi! Baj van!
Ó, jöjjön a leggyorsabban!
Hogy ezt irom, foly a könnyem . . .
Az én Viczám beteg szörnyen!

Oda is van már egészen . . .
Szépen kérem, csak ne késsen!
Ugy fáj, hogy ha nézek rája . . .
Köszönti

hü

Honkájár.

REJTETT KÖZMONDÁS.

É
V
R
A
L
B O A S V A N Y R
S
T
J
B
ZS

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék.“

Az ifjuság számára írta Greguss Ágost.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« L. köt. 17-dik számában közölt *Nyelv-gyakorlat* megfejtésében, mint örömmel tapasztaltam, kis olvasóim nagy számmal és szép sikerrel vettek részt. A kitűzött 25 szónál sokan küldtek be többet, bár viszont sokan vettek föl a sorozatba olyan neveket és szavakat, melyeket mint hibásakat törülnöm kellett, pl. főnévnek igének ragozott, hajtogatott alakjait, idegen neveket és szavakat, csak szűk körben ismert család-neveket, tájszólásokat vagy olyan szavakat, melyekben egyik vagy másik betű többször fordul elő, mint a feladott szóban.

A hibás szók törlése és az eredmény gondos összevetése után kitűnt, hogy legtöbb helyesen alkotott szót, 48-at, *Thüringer Emma*, *Corinna* és *Ilona* küldték be, még pedig ezeket:

A, Ant. (község), E, Eger, epe, eper, Eta, Ete, etet, Erna, gar, gera (bányából kidobott piszkos só), na! nap, ne! pang, pat, (ásvány), peng, penge, penget, per, pereg, perget, perge, pete, rag, rang, rege, reg, reng, renget, retteg, retten, Reten (helység), tag, tan, tar, tart, tat (hajó-alkatrész), te, tegnap, teng, tenget, tente, tenta, teper, Tera, terep.

Helyes megfejtést küldtek továbbá, a zárjel közt megjelölt számú szavakkal: Kövesi Rudi (45), Badiés Gizella (44), Jacobi Erzsébet (44; magad gyűjtötted össze? *F. b.*), Bähr Sándor (43; nincs ott sajtóhiba, hanem te nem vetted figyelembe a »legalább« szót, mely azt jelenti, hogy alkotható több szó is, de legalább 25-öt várok *F. b.*), Zubor Imre (42), Frosch Ella (42), Ohrenstein Klára (42), Heller Margit (42), Haydin István (39), Szalamin Erzs (36), Herczeg Ilonka és Albert (37), Timár Stefánia (23), Pyber Margit és Béla (29), Volf György (9), Markó Ilus és Margit (38), Probstner Arthur (21), Éder Olga (28), Christian Radó (26), Fischl Izabella (33), Schöpf Szerafna (29), Graefl Paula és Márta (17), Bolyó Palma és Károly (30), Abonyi Tibor (34), ifj. Münnich Aurél (27), Neoschil Antal (5), Hűvös László és Róbert (30; csak mert fáradtságos volna másodszor írni le küldeményteket, azért nem utasítom vissza; pedig, vétvén a rendes levélírás szabályai ellen, megérdemelnétek. *F. b.*), Kégly Mariska és Ilonka (32), Rátz Vilma és Ottó (30), Krausz Szidike (39), Máder testvérek (28), Viczián Etelka (42), Sier Friczi (22), Perczel Flora (28), Szilágyi Évike (27), Jármay Zoltán (24), Polgár Imre (32), Kövesdy Aranka (30), Weiss Aurél (33), Jakab Böske és Margit (28), Gerlóczy Endre (27); több gondot

fordits a leveled külső alakjára! *F. b.*), Barkóczy István és György (33), Friedmann Annika és Tibor (33), Millán Béla (34), Hecht Margit és Piroška (22), Reich Erzs (29), Baik Mihály (21; miért nem nyírod meg a czafatos papirosod szélét ollóval? Nem nagy sor és megfelel a tisztességnek. *F. b.*), Bartók Bella (28), ifj. Boróczy Lajos (39), Heszke Irmus (33), Wallfisch Irénke (18), Gallatz Margit és Paula (26), ifj. Kovásznai Marczel (27), Barakonyi Erzsike (37; ne használj porzót! *F. b.*), Záborszki Mariska és Dezső (21), Ladányi Laczika (40; gyorsan gyógyulj! Int a millennium! *F. b.*), Kazy Livia (34), Botka Lajos és Bandi (26), Salzberger Aranka és Nándorka (31), Kalmár Rózsika (41), Mauthner Ilke és Imre (29), Fischer Ilona és Aranka (37), Zakár Jenő (32), Berkovits Blanka és Ilonka (26), Igyártó Zoltán (21), Vértés Margit és Tivadar (34; az express-ajált levélnek semmi értelme, hiszen még 6 nap volt elöttetek. *F. b.*), Angermayer Béla (15.), Poszek Gyula (23), Farkas Ilonka, Mariska és Laczi (27), Lám Nelli és Miczi (28), Nagy Kálmán (23), Schlichter testvérek (30), Czibulya Imre (18 Grubits Mariska (23), Fiedler Alexa (19), Göttl Sándor (37), Patterson Margit és Orsolya (29), ifj. Jákó János (23), Alexy Elza (28), Nékám István és Ervin (15), Mérey Ágosta (12), Molnár Ferike (25), ifj. Knobloch József (28), Herzfeld Paula (20), Baurfeind Gyula (23), Szegedi Ilona (23), Groedel Lajos (29), Fuchs Pál (25), Málasi Margit (34), Weiss Henrik (26), Zinner Erzsike (27), Kutas Margit (32), Bruck Juliska (16), Saláth Ilona (29), Szücs Margit (29), Moesz Ilonka (32), Schwarz József és Béla (38), Fáy Erzsébet (25), Rózsa Károly (26), Habinay Iván (35), Weisz Miklós (28), Szőke Miczike (29), Andreánszky Klára és István (28), Csizék Ilona (17), Eisltzer Margit (24), Stermeczky Lajos (29), Dósa Magda (28), Piller Géza (34), Mellinger János (38), Malatinszky Zoltán (33), Danielisz Jenő (24), ifj. Rökk Gyula (34), Hirschler Géza (32), Nátafalussy Béla (18), Grosz Terike (32), Ordódy Irén és Laczi (22), Várady Böske és Zoltán (38), Payr Hugó (41), Büttner Annuska (34), Badiny Gyula (22), Bogyay Ernő (41), Bartha Irénke (28), Schreyer Ilonka (23), Jekelfalussy Gizi (26), Jurenák Laczi (28), Engeszter Janka és József (24), Árkay Masa (37), Szerdahelyi Iluska (38), Takách Ilonka (14), Fazekas Ida és Piroška (35), Horváth Lili és László (26), Krausz Géza (29), Eötvös Helén (23), Fuchs József (28), Vadas Zoltán (38), Vladár Matild és Endre (30) ifj. Rickl Antal (29), Rezutsek Erzsike és Gyula (26), Abonyi István (31), gróf Erdődy Vilmos (33), Schreyer Imre (27), Szilágyi Szilárdka (13), Éjszaky Előd (38), Pap Irén (27), Schwarz Magda (21), Przybilla Jenő (40), Schwartz Sándor (36), Lipták Irénke (28), Ernye Anna (30), Szent-Ivány Carla (34), Pietsch Lajos és Béla (27), Gutmann Irma (27), Sturm Renée (29), Kreibik Sándor (26), Grünhut Lucy és Elza (40), Klimó

Juliska (34), Gaál Ilonka és Ödön (10), Toldi Piroska (24), Jurenák Dénes (38), Sugár Kálmán (35), Kubinyi Guszta (17), Steinhübel Ödön (21), Szaboles Károly (35), Graner Stefike, Márta és Hilda (30), Friedrich Józsika (21), Hauer Iluska (42), Sárty Andor (38), Papp-Szász Tamás (21), Bercezely Yerta (41), Marczali Bözse és Póli (27), Klein Arthur (30), Hajnik Ilonka és Imre (37), Leib Károly (46), Selevér Flórika (44), Szabó Frigyes (39), Imrédy Kálmán és Károly (39), Plattly Gyula (24), Lányi Rózika (21), Dénes Zsófia (18), Taub Vilma és Margit (38), Vancsó Anna (38), Szemők Katicza és Maricza (28), Taubner Margit (31), ifj. Miklya Z. András (28).

A legtöbb helyes szó beküldőinek, *Thüringer Emma*, *Corinna* és *Iona testvéreknek*, *Sopronban*, a kitűzött jutalom-könyvet (*»Tündér-mesék«*, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* L. köt. 16-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Szent-Ivány Carla, Poszek Gyula, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Schreyer Imre, Eötvös Helén, Vadas Zoltán, Máj Kata, Molnár Ferike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Viczián Etelka. A kiállításból még semmit sem láttam. Idegennek tekintem magam, hogy egyszerre fogadjam lelkembe annak nagy benyomását a megnyitás napján. Lesz-e mennyország is a *»Dante pokla«* című panoráma kiegészítéseké? Ezt nem tudom. De hiszen mindnyájan úgy törekedünk élni, hogy egyszer odajussunk. Majd meglátjuk akkor. *»Ezt is szeretném látni«*, írod, *»de a poklot mégis jobban, ahol az a sok ördög rosszalkodik«*. S kérdelek, igazi, piros-nyelvű, hosszú farku ördögök-e? Ha fölkerülsz, s megnézed, megkapod a választ. Egészen más dolog az, kis lányom. — **Kövesdy Aranka.** Hanyag levelezők nőgatására nem vállalkozhatom. — **Málca** postabélyeggel névtelen megfejtés érkezett. — **Hornyák Elemér.** Ugy van amint gondoltad: a *»Kis Lap«* az ezredévi kiállítás egyes épületeit ugyanolyan finom képekben fogja bemutatni ezután is, mint amilyen a múlt számban közlött első sorozat volt. — **Szilágyi Évike.** Az *Ilma* név *Kisfaludy* Károly jeles magyar költőnek egy szép versében, az *»epresz leány«*-ban fordul elő.

Szól Ilma és gyorsan a völgybe röpül,
Kis lába nyomának a fű is örül.

Meglehet, hogy vagy a *Vilmából*, vagy tán a *Máli* betűinek megmásított sorrendjéből alkotta, mint ahogy az *Irma* is a *Mari* névnek egy változata. Sok magyar név hazai írónknak a saját csinálománya. Ilyen *Vörösmartynál* a *Csongor* és

Tünde, *Jósika* Miklósnál az *Elemér*, mely nyilván a torontálmegyei *Ellemér* község nevének nyomán kelhetett. És ilyen az *Aladár*, *Zömér*, *Himér*, *Eldömér* is, mely utóbbiak a *Balambér* alakjához vannak hozzá szabva. A *Csilla* női név is csak egyik költőnk kalendáriomában fordul elő. Alaposságra azonban ez az én válaszom nem tart számot. Tán lesznek, akik e soraimat olvasván, az igazít fogják kideríteni. — **Jálics Matild.** Ügyes kis dolog. Szívesen adom ki, ha az írójának nevét is közlitek velem. Mert ez mindig fontosabb, mint a fordítóé. Vagy, ha névtelen jelent meg, nevezd meg a forrást, amelyből vetted. — **»Fiume«.** A magyar kikötő-város minden tekintetben érdemes arra, hogy rajzban, szóban megemlékezzék róla a *»Kis Lap«* is. A beküldött leírásban sok az érdekes, de kissé nagyon is röviden bánik el tárgyával. Természetes, hogy bőven nem is ösmertethetné a *»Kis Lap«*. Mégis igyekezem sorát keríteni, ha a képeket hozzá megszeréztem s kimetsztem, amibe bizony egy kis idő fog eltelni. A művecskébe azonban egyes hibák csusszantak bele. Ilyen az is, mely *Abbaziát félsziget*-nek s a *nyílt Adrián* fekvőnek mondja. *Abbazia* is csak a *Quarnero* öblében van még s egy csepp sem félsziget. Azt sem szabad mondani, hogy *Fiume* népe olasz gondolkozású. A magyar hazához való ragaszkodásának igen sok jelét adta mindig, s szorgalmazta ma, és fogja még a jövő évezred végeig is. — **Vilma néni.** Lesz belőle valami. — **Jurenák Laczi.** Tán akard rá alkalom, hogy élő szóval s meleg kéz-szorítással is megköszönjem a te kedves leveledet. — **Sárváry Ilona.** A csinoska festményt köszönöm. El is tettem a többi emlék-tárgyaim közé. — **Kármán Miklós.** Kérdéssel későn érkezettél. — **Rezsnek Erzsike és Gyula.** A millenniumi ünnepelekről aztán irjatok vagy két sort. — **Raab Jóska.** Magam is örvendek a találkozásnak. *Hugocskád*at ölelem. — **Babos Sándor.** Szép tettet írsz le, de egy csepp sem érdekesen. Érdekesen írni pedig nehéz. Íróvá fogsz-e kifejlődni te is, megmutatja a jövő. Épp ez okból mentül többet olvassag, az elbeszélések írását pedig hagyjad későbbre. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: *Kis Erzsike* 4 írt 62 krt, mint jövedelmét egy színi előadásnak. (Előadták a *»Forgó bácsi színházából«* vett *»Szeged szeggel«* című darabot, melyben közreműködtek: *Böhm* Jolán, *Csájkol Margit*, *Kiss Erzsike*, *Steiner* Jancsi, *Szathmáry Feri* és *Kiss* Antalka.) Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyére juttatom.